

Italský smysl pro řád a pořádek se dá nejlépe popsat tradovaným rozdílem mezi nebem a peklem. V nebi dělá vrátného Angličan, Francouz vaří, Ital se stará o zábavu a Němec vše organizuje. V pekle dělá vrátného Francouz, Angličan vaří, Němec se stará o zábavu a vše organizuje Ital.

Všude, kde jsme se zastavili, měli jen italská jídla.

Jsem přesvědčen, že v Itálii pojídají česnek i upíři.

O kávě se v Itálii nežertuje.

Na jednom náhrobku velice mladého muže jsem viděl nápis: „Takto skončí každý, kdo stříhá špagety.“

V restauracích je nezbytné vyjadřovat se co nejstručněji. Jeden příklad za všechny. Žádáte po číšníkovi, aby vám přinesl ještě jeden příbor, na který zapomněl:

„Könnten sie uns bitte noch ein Besteck bringen?“

„Non capisco.“

„Besteck!“

„Cosa? Aaaa! Bestecco!“

Ať jsme přijeli kamkoliv, a to včetně Pompejí, náš autobus se zdál být nejstarším místním objektem.

V Římě jsme navštívili stadion zvaný Kolosseum, o který se nikdo pořádně nestará, takže vypadá jako ruina. Také sedačky zde nejsou, zřejmě si lze koupit jen lístky na stání.

V Benátkách nemají na kanálech obvyklé litinové mříže, ale jsou to otevřené stoky.

Postřeh ze Sicílie: Švýcarská pojišťovna přesně ví, kolik v tomto roce zemře lidí. Sicilská zná i jejich jména.

Zdá se, že stavební dozor v Pise zdaleka není na úrovni toho v Curychu.

Jednou jsme byli ubytováni v prvotřídním hotelu, takže mne velice udivilo, když jsem si na zdi pokoje všiml jakési podivné plísně. Když jsem ovšem zavolal recepci, sdělili mi, že jde o fresku z 15. století.

Moji kompozici ohodnotil profesor Sprüngli stručnou poznámkou *Miserere mei, Deus*, což, jak jistě víte, znamená *Smiluj se nade mnou, Bože*, ale Bůh ho až do konce mého studia nevyslyšel, máje zřejmě podobný smysl pro humor. Ostatně, spousta věcí na tomto světě tomu nasvědčuje.

Záhy poté se naskytla další příležitost, neboť jsme dostali za domácí úkol napsat báseň, a to nejméně o dvanácti verších, která by oslavovala moudrost a zkušenost stáří. Náročný úkol, ovšem co bych neudělal pro svého milovaného profesora. Příští hodinu jsem mu tedy odevzdal báseň, které jsem dal ušlechtilý název *Kterak si moudré stáří dokáže poradit s narůstajícími problémy*.

